

Neboli ÚŽASNÁ UNHOŠTÍ PROCHÁZKA . Tak by se dal nazvat můj úterní nápad. “Oživit by to chtělo nějak...”, jsem si říkala v úterý v práci..... “no a.... co teda nejet na chalupu, ale udělat si výlet? Výlet v pracovní den!” Rychlý telefonát, chvilka ticha a pak nadšený Brtníkův souhlas. Unhošť máme rádi, je to tam navíc na tohle tropiko počasí jak dělaný, takže JO!

Na místo jsme dorazili ve 3/4 na šest, takže než padne tma máme na to tak tři a půl hodky. Musíme bejt teda svižný. A tak se snažíme. Snaží se i Talimůra, která je momentálně za tu hodnou . Takže když běží k rybníčku, kde je plnoplno kachen, nechá se hezky odvolat Škoda, že jí to nevydrželo i při zpáteční cestě, ale to předbímám. Za rybníkem si chvilku poletujou s Rumíčkem po louce a pak už šup za náma na cestičku podél potoka a krytou stromy. Ideální místo na procházky, bez ohledu na počasí. Je tu fajn v zimě, stejně jako teď ve vedru. Jde se tady zpočátku hodně natěsnačku podél rybníků, a tak aby si Tali nedělala marný naděje, беру ji na kus cesty na vodítko. Kachny nám dají příležitost si trošku pocvičit, ale času není nazbyt, takže mažeme dál a tam už si Tali pobíhá na volno. A za míčkem. Stejně jako Rumíček. Čutáme, házíme, děláme šmėčka a oni lítají, co to jde. Pak to na chvíli stopnu, protože bych nerada, aby to s nima fláklo. A nebo, aby to Tali nepřestalo bavit. Míček se pochopitelně průběžně vrací do hry.

Musím Tali hodně moc pochválit, ale opravdu hodně moc. Pokaždý, když jí něco zaujalo a ona se vydala že vyrazí do stráně, tak jsme se DO-MLU-VI-LY. Ano domluvily, nebylo zapotřebí ničehož jinýho, než normálního hlasu. Jen jednou, ale to teda bylo spíš kvůli tomu, že měla žízeň a chtěla se nějak dostat k vodě, která zrovna v tom místě nebyla dobře přístupná. Nicméně vím, že v těch místech za mostkem, který přes potůček vede, bývají srny. Stála tam a čučela nivě do prostoru, takže asi uši měla zaklapnutý, jak říká MirkaD. □ . Odklapla je ale velmi rychle a já ji pak nechala, ať si zaběhne o kousek dál k tomu potůčku. Rumíček už tam tou dobou byl a..... jehehehééé tomu neuvěříte, fakt ne. Stejně jako Ešus nemá problém do vody zalehnout. Teď to ale opět vytunil, jak je u něj obvyklý. On se v ní rovnou začal i plížit □ □ □ □ □ Hele to byste ho museli vidět, smála jsem se jako pitomá. Ten jeliman vždycky vymyslí nějakou tu bejkárničku. Prostě ležel a sunul se tou vodou a plížil se. S balonek v hubě, za balonkem, zpátky, vpřed.... prostě Plížmoň vodní potoční □ □ □ a dával dobrej pozor, ešivá my ho vidíme a bavíme se u toho. No přehlídnout se to nedalo. To fakt ne. Takže jsme museli jásat a volat bravo. Byl spokojen.

Takže Tali si klusala potůčkem vpřed a Rumíček se plížil □ □ □ . Když se poté přemístil zpátky na cestu, vypadal velmi vzhledně. Dno toho potoka je totiž místy bahnitý. Naštěstí je pak o kus dál brod, kde bývá čistá voda, jinak nevím, jak by s námi mohl do hospody, kam jsme mířili. Vyšli jsme z lesa a zamířili do Nouzova. Tali se stále chovala tak, že prostě mohla být navolno. Stejně jako Rumíček pobíhala normálně tou slepou ulicí, žádný pitomosti, žádný nepřístojnosti. I u plotů, kde štěkali pesani se chovala naprosto normálně. Jen se na ně se zájmem přiběhla podívat. Hmmmm.

Největší radost mi udělala pak v lese u kaliště pod posedem. Nebylo překvapivý, že ji tam něco zaujalo. Co překvapivý bylo, že se nechala domluvou odvolat. Musela jsem teda sejít z cesty a jít kousek k ní, to ano, ale ač byla čímsi zaujatá a vypadalo to, že vyrazí, tak když jsem k ní došla, nechala se velmi tichým hlasem, bez jakýcholiv striktností přesvědčit, že se spolu na tu cestu zase vrátíme. A tohle mě vyloženě zahrálo u osrdí. (Ne, já vím, že to není setrvalý stav, nebojte. Ale je moc hezký vidět, že to dokáže, když chce. To je to, co celou dobu hledám, k čemu se ji snažím vést, abychom se domluvily. Protože, kdybychom se dokázaly domluvit, mohly bychom konečně dělat toho ohaře, takhle to o ohařině není. A jí by to hodně prospělo, kdybychom spolu mohly začít pracovat v tom, co je pro ni přirozený.)

V hospůdce mě taky potěšili. Pan kuchař mě potěšil. Neb jeho Formanskej stejk s fazolkama na slanině byl vynikající a musím říct, že srovnatelný s tím, co jsme měli o týden před tím v luxusní restauraci u nás. To potěší, když narazíte na něco takového v místě, kde to nečekáte. Po jídle jsme už moc čekat nemohli, páč čas se nám výrazně krátil, takže jsme kopli do vrtulí a vyrazili. Rumíček se teda zarazil. U jednoho plotu. Páč za ním... za ním.... ležela na zapadajícím sluníčku krásná kočička. Koukala na něj, von koukal na ní a ona na něj mňoukala a on na ni vrtěl ocáskem..... když se začala labužnický vyvalovat, byl z toho celej hyn □ a když jsem ho vedla pryč, zaplakal □ □ . Nutně potřebuje tu kočičku. Jenže to by si měl domluvit především s Talimůrou, žeáno.

Šlapali jsme ve svižným tempu a zase se čutali balonky. Když nás čekala cesta kolem kaliště, opět jsem se pro jistotu, stejně jako přes setměním tehdy v zimě, rozezpívala □ . Teď to teda nebyly koledy, alébrž stylová píseň “Já do lesa nepojeđu, já do lesa nepudu.” (aby ty prasata jako věděla...) □ □ . Komentáře Brtníka tu asi radši publikovat nebudu, nechci se zesměšnit ešče víc . Každopádně, jak to nemám ve zvyku, tak tady jsem byla taková hlasitější a psy jsem dirigovala, že “Tady demeee.” a “Nezdržovat, šup, šuupp, mažeme!” A pro jistotu,

kdyby nějaký ten vepř byl na pochybách jsem dodala, že “Prastata počkaj v lese, my už budem za chvíli pryč! SLYŠÍTE? “Myslím, že o nás vědělo nejedno prase v okolí, ba možná i nějaký za devatero horama a devatero řekama, pokud mělo dobrej sluch ☐ . Ono ale přeci jen bylo už po devátý, tak jsem si říkala, že ešivá půjdou na večeri, kterou jim tam chystávají myslivci, tak aby věděli, že ešče maji počkat ☐

Pak přišel moment, kdy mi zase Tali udělala radost, už jsme byli na konci lesa. Je tam za posledním domem palouček, složený klády a za nima mladej hustej les. Cosi jí tam zaujalo, ale nechala se odvolat. Odměnou byl hozenej balonek. Když po něm skočila, odrazil se přesně do míst, kde stála předtím. Takže se tam vrátila a čučela. Sdělila jsem jí, že my nečučíme, že my jdeme dál. A odešla jsem. Jen kousek. Ale nedělo se nic. Tak jsem se vrátila a Tali furt stála na místě a čučela. Ani jsem jí nevolala, jen jsem se zeptala, kde má sakra ten balon. Podívala se na mě a s výrazem “Aha, balon, no kde sem ho to nechala?” se rozhlídla, popadla ho a běžela sama od sebe hezky za mnou. Aaaaach, krása nesmírná!

Mezi vilkama posloužila jako psí trenážér pro pejska na vodítku, neb jak bylo vidět, panička si nebyla jistá, jak se bude její pesan chovat. Tali byla tou dobou na vodítku, protože jsme přecházeli hlavní silnici. Dala jsem jí sedni a čekej a když poslechla, tak se šla hezky s pesanem pozdravit. Ten se k radosti paničky zachoval naprosto normálně (jaký měli problém nevím) a ona děkovala, že měl příležitost se poseznamovat. Tali dala hubičku kloučkovi, který tam byl s nima a když jsem ji odepla, šla hezky sama bez volání se mnou. Zkontrolovala jedny pejsky za plotem, druhý pejsky za plotem, pěkně všechny pozdravila a běžela zas za námi. Místo toho, aby dělala bejkárny, jak má ve zvyku. Jen teda k plotu s pitbulíkem jsem jí jaksi nedovolila jít, ale vzala to normálně.

Byla fakt hodná, až na tu závěrečnou epizodu s kachnama, ale to si jí měl páníček líp hlídat, když byla v jeho gesci. To se pak nemůže divit, žeáno. Každopádně do auta jsme došli v plným počtu. Unavení z toho rychlopochození, kdy se nám muselo podařit za hodinu ujít pět kiláků, abychom nedošli ve tmě, ale spokojení. A ohařiska byli tuhý ešče ráno, páč ty toho nalítali mhohem víc a v mnohem zběsilejším tempu.